

Тукъ се виждатъ двѣ дѣчица,
Тѣ сж братче и сестрица;
Крумъ, Любица се наричатъ,
Всички хора ги обичатъ.

Тѣ винжги си мируватъ.
На веѣкиго добро струватъ;
Бѣдни хора съжеляватъ.
И съ по нѣщо ги даряватъ.

Сега бързатъ да отидатъ
Болно дѣте да навидѣтъ:
Крумъ му носи едно *нарче*,
А Любица — портокалче.

И. Ив. Гюдолевъ

ЗАТВОРЕНИТЪ.

Учителтъ ги остави въ училището да четѣтъ. Остави тѣхъ, а пуснѣ другитѣ да играѣтъ. Но колко имъ бѣше жално, като гледахъ какъ другитѣ играѣтъ на двора!

Я вижте пѣкъ Драгана, плаче ли плаче! А Иванчо и Марийка бързатъ да си научѣтъ четивото, за да си отидѣтъ.

Слѣдъ като го прочетохъ по нѣколко пѣти, учителтъ влѣзе и имъ каза:

— Азъ виждамъ, че ви е мѣчно за гдѣто останѣхте когато другитѣ си отидохъ. Сега ви прощавамъ, но други пѣтъ да не правите така! Вчера сте ходили да се лѣзгате, а не сте чели. Добритѣ и прилежнитѣ дѣца по напѣрдъ си научватъ уроцитѣ, на тогава